

Arrest

nr. 187 794 van 31 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 november 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 oktober 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 november 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. BENOIT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 27 september 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd verworpen bij beslissing van 2 september 2011 en op 24 oktober 2011 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13).

1.3. Tegen deze beslissingen diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), dat thans nog hangende is en gekend is onder het algemeen rolnummer RvV 84 626.

1.4. Op 20 oktober 2016 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal wegens illegaal verblijf. Op diezelfde dag werd aan verzoeker een bevel afgegeven om het grondgebied te verlaten(bijlage 13). Dit is de thans bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

*“Aan de Heer, die verklaart te hetend;
[...]*

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op 20/10/2016.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 24/10/2011. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bijgevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen.

Het hele gezin zal België moeten verlaten. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van "het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de bestreden beslissing". Hij licht het eerste middel toe als volgt:

“Schending van de materiële motiveringsplicht.

Doordat de bestreden beslissing stelt dat betrokkene geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 24 oktober 2011 ;

Dat de bestreden beslissing onjuist is en bovendien foutief gemotiveerd ;

De bestreden beslissing motiveert immers op geen enkele wijze, terwijl de materiële motiveringsplicht een afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereist.

Dit impliceert dat de opgegeven motieven de genomen beslissing moeten kunnen dragen, zodat de bestreden beslissing niet aan deze vereisten voldoet, en derhalve in strijd is met de vereiste en de wil van de wetgever dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig dient te worden gemotiveerd. (Zie desbetreffend : Raad van State 11 januari 1993, arrest nr. 41.525).

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om het verzoek van verzoekende partij te weigeren.

Toelichting :

Het vermelde motief kan de genomen beslissing geenszins dragen waardoor de materiële motiveringsplicht geschonden is.

Verzoeker heeft tijdig een verhaal/beroep ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten genomen op 24 oktober 2011 ;

Trouwens bedoeld verhaal/beroep is nog altijd hangende;

Verzoeker heeft het verhaal/beroep ingediend en zijn familie heeft hem de nodige en bijkomende elementen bijgebracht;

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft aldus de motiveringsverplichting geschonden.

Het middel is derhalve gegrond."

2.1.2. Verzoeker voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Als concrete grief voert hij aan dat hij een beroep bij de Raad heeft ingediend tegen beslissing van 2 september 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet verworpen werd en tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 oktober 2011, dat thans nog steeds hangende is.

De Raad merkt evenwel op dat de thans bestreden beslissing gesteund is op de vaststelling dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Deze juridische en feitelijke vaststellingen, die aan het bestreden bevel ten grondslag liggen, worden door verzoeker niet betwist. Vermits artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet bepaalt dat in dat geval een bevel om het grondgebied te verlaten *moet* worden afgegeven, is de bestreden beslissing *in casu* afdoende gemotiveerd, met de vermelding van de feitelijke vaststellingen en de wettelijke bepaling, waarop ze gesteund is.

Verzoeker duidt verder geen bepaling aan die de verwerende partij zou verbieden over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten omdat verzoeker tegen een weigeringsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en tegen een bevel om het grondgebied te verlaten nog een annulatieberoep hangende heeft bij de Raad.

Overigens merkt de Raad op dat artikel 39/79 van de vreemdelingenwet de gevallen bepaalt waarin het indienen van een beroep tot nietigverklaring bij de Raad een opschortende werking heeft. Verzoeker duidt niet aan dit thans het geval zou zijn. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Hij licht het tweede middel toe als volgt:

"Verzoeker kreeg een bijlage 13 ;

Dat de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers de beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen artikels 6 en 8 van het EVRM geschonden worden indien verzoeker dient terug te keren naar Marokko."

2.2.2. Naar luid van artikel 39/69, §1, 4°, van de vreemdelingenwet dient het verzoekschrift een uiteenzetting te bevatten van de feiten en middelen die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "*middel*" wordt begrepen: "*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*"

(RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Het middel dient aldus niet enkel te verwijzen naar de rechtsregel die geschonden wordt geacht, maar dient ook een uiteenzetting te bevatten van de wijze waarop de beslissing de aangevoerde rechtsregel schendt. Het middel bevat geen uiteenzetting van de wijze waarop te aangevoerde rechtsregels werden geschonden en is derhalve onontvankelijk.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM. Hij licht het derde middel toe als volgt:

“Verzoeker wenst te laten opmerken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van het behoorlijk bestuur.

Eerst en vooral schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

AMMM Bars omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt : « de plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten - en informatievergaring - tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming ».
Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. het familieleven van verzoeker.

Verwerende partij weigert hier echter afdoende rekening mee te houden.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is vanwege verwerende partij.

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is alvorens de beslissing werd genomen.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er een ernstige afweging werd gemaakt m.b.t. het familieleven van verzoeker hetgeen een flagrante schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM.

Dat het verhaal/beroep van verzoeker tegen het bevel genomen om het land te verlaten nooit in rekening werd genomen en er nog altijd gewacht wordt op een beslissing na 5 jaar !!

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr 120 763 van 17 maart 2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van de elementen die door de verzoekers worden aangehaald en bewezen.

Het arrest vermeldt o.a. het volgende : « de fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel ».

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken, en dat heeft hij in casu niet gedaan.

Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is alvorens de beslissing is genomen.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is vanwege verwerende partij met de gevolgen vandien.

Dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar Marokko wel degelijk een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt :

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven , zijn familie en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan ipso jure ontstaan.

Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van een gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving.

Er moet dus sprake zijn van een pressing sociaal need .

Dat er integendeel tot wat verwerende partij stelt, ter zake geen sprake is van een pressing sociaal need;

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden ;

Verder moet er om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemeen belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omgang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8 eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uibouwen of verderzitten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen ;

Verzoeker heeft hier familie en zelfs een kind die school loopt ...;"

2.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624). Verzoeker verbindt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan het feit dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met zijn gezinsleven, overeenkomstig artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker met betrekking tot artikel 8 van het EVRM aanvoert dat niet blijkt dat er een ernstige afweging werd gemaakt van het familieleven, bevat het bestreden bevel wel degelijk een motivering met betrekking tot artikel 8 van het EVRM, waar gesteld wordt dat aan alle gezinsleden een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven, zodat het gezin niet gescheiden wordt.

Verzoeker verklaart zich niet eens met deze motivering, doch voert geen concrete elementen aan waarmee de verwerende partij zou hebben nagelaten rekening te houden.

De Raad wijst er verder op dat uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoeker niet eerder tot verblijf werd gemachtigd of dat geen einde werd gesteld aan het recht op verblijf, zodat *in casu* sprake is van een eerste toelating op het grondgebied. Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens gebeurt er in zulk een situatie van eerste toelating geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid, van het EVRM. Er dient dan volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op familie- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38).

Verzoeker brengt evenwel geen elementen aan die wijzen op een positieve verplichting in hoofde van de verwerende partij. Zoals onder het eerste middel reeds uiteengezet, betekent het loutere feit dat tegen een eerdere weigering om machtiging tot verblijf of tegen een bevel om het grondgebied te verlaten nog een annulatieberoep bij de Raad aanhangig is, niet dat de verzoekende partij in afwachting van dit beroep tot verblijf op het grondgebied moet worden toegelaten. Een schending van artikel 8 van het EVRM *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel wordt derhalve niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is niet gegrond.

2.4.1. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 6 en 13 van het EVRM. Hij licht het vierde middel toe als volgt:

"Overwegende dat verwerende partij niet onwetend is van het feit dat verzoeker een beroep indiende tegen de weigering regularisatie en het eerdere bevel het grondgebied te verlaten, procedure die nog steeds hangende is.

Dat verwerende partij evenmin onwetend is van het feit dat ingeval verzoekende partij het land verlaat hij alle belang verliest bij deze beroepen, en dit volgens vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat dit nieuw bevel verzoeker dan ook riskeert te verhinderen zijn eerste procedure op een normale wijze te volvoeren.

*Dat verzoeker niet aan de basis ligt van de termijn die nodig is voor de behandeling van dit beroep.
Dat het EVRM de rechtsonderhorigen een recht op eerlijk proces en waarachtige toegang tot de rechter garandeert.*

Dat bovendien verwerende partij zich door aldus te handelen op onterechte wijze de voorwaarden die haar toelaten een inreisverbod op te leggen organiseert, nu verzoeker de facto de keuze krijgt het land te verlaten en zijn procedures op te geven of een inreisverbod te riskeren.

Dat dit een manier is van verwerende partij om zich aan de beoordeling van haar handelwijze door de Raad te onttrekken.

Dat dit ontegenzeggelijk strijdig is met de beginselen van behoorlijk bestuur gecombineerd met de artikelen 6 en 13 EVRM.

Terecht heeft verzoeker dus een verhaal/beroep ingediend tegen het bevel om het land te verlaten gezien zijn enige familie hier woont ;”

2.4.2. Artikel 13 van het EVRM bepaalt:

“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

Aldus blijkt dat een schending van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel steeds samen dient te worden aangevoerd met een ander door het EVRM gewaarborgde recht. *In casu* voert verzoeker een daadwerkelijk rechtsmiddel aan in combinatie met een schending van artikel 6 van het EVRM, het recht op een eerlijk proces. Hij voert aldus een schending aan van een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen het recht op een daadwerkelijk proces.

Betreffende de opgeworpen schending van artikel 6 van het EVRM hanteert het EHRM een autonome, van nationale rechtsstelsels onafhankelijke, uitleg bij de bepaling van de reikwijdte van dit artikel. Daarbij wordt onder meer gekeken naar de belangen die voor de procespartij op het spel staan, de complexiteit van de wetgeving en de procedure en de mate waarin de procespartij in staat is om zichzelf effectief te verdedigen. De diverse waarborgen van een eerlijk proces, zoals gegarandeerd door artikel 6 van het EVRM, gelden bij de vaststelling van “*civil rights and obligations*” (“*burgerlijke rechten en verplichtingen*”) en ter zake van een “*criminal charge*” (“*strafvervolgning*”). De uitleg van de zojuist genoemde termen is derhalve bepalend voor de vraag of men zich op de garanties van artikel 6 van het EVRM kan beroepen.

Onder “*civil rights and obligations*” vallen volgens autonome Straatsburgse uitleg vrijwel alle civielrechtelijke en bestuursrechtelijke geschillen. Het gaat hierbij om naar nationaal recht erkende of verdedigbare rechten en verplichtingen, waarbij niet doorslaggevend is of een geschil naar nationaal recht als civielrechtelijk wordt gezien. Dit betekent dat vrijwel alle geschillen onder het toepassingsbereik van artikel 6 van het EVRM vallen, met uitzondering van geschillen over politieke rechten als het kiesrecht, geschillen met betrekking tot de toelating en verwijdering van vreemdelingen, fiscale procedures en (arbeidsrechtelijke) geschillen van ambtenaren voor zover, naar nationaal recht, toegang voor deze categorie van ambtenaren tot de rechter uitdrukkelijk is uitgesloten en deze uitsluiting op objectieve gronden van staatsbelang gerechtvaardigd kan worden.

In casu wordt door de verzoekende partij niet aangetoond dat zij zich dienstig kan beroepen op artikel 6 van het EVRM. Er kan niet ontkend worden dat huidig geschil betrekking heeft op toelating en de verwijdering van vreemdelingen.

Het vierde middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT